

Szerkesztőség:

PLEBÁNIA-HIVATAL,
 hová a lap szellemi részét
 illető közlemények kü-
 dendők.

Kéziratok vissza nem
 adatnak.

Kiadóhivatal:

SZERDAHELYI JÁNOS
 könyvnyomdája, hová a za-
 előfizetési pénzek, a hirde-
 tések és ezeknek díjai, va-
 lamint a felszólamlások kü-
 dendők.

ABONY

TÁRSADALMI, KÖZGAZDASÁGI ÉS SZÉPIRODALMI LAP. — MEGJELEN MINDEN VASÁRNAP.

Előfizetési díj:

Helyben házhoz hordva egész évre 4 frt, fél-
 évre 2 frt, negyedévre 1 frt. Egyes szám 8 kr.

Felelős szerkesztő:

VIZ ZOLTÁN

Kiadótulajdonos:

SZERDAHELYI JÁNOS

Hirdetmények:

nyiltterek, valamint hirdetési díjak, közvetlen a
 kiadóhivatalhoz küldendők. Nyílttér sora 50 kr.

A „hervadás betegsége“ ellen.

Az emberiség lázas tevékenységet fejt ki napi munkájával, hogy magának lehetőleg jólétet, vagy legalább a megélhetés feltételeit biztosítsa. Bizony a kenyérért folytatott e folytonos küzdelemben nem mindig van ideje és alkalmja, hogy kellő súlyt fektessen arra, ami a földön legdrágább, az egészségére. Pedig ennek aztán a leggyászosabb következményei vannak, a melyeket nem lehet a késő bánattal expiálni. A közegészségügy hivatott örei, az orvosok felemelik itt-ott figyelmeztető szavaikat, de a közönség azért abbóligen keyeset okúl, napirendre tér a komoly intelmek felett, azt tartva, hogy az orvosok azért vannak, hogy segítsenek a betegségen, ha utóléri őket a baj.

De ez nagyon könnyelmű gondolkodás. Addig kell megbecsülni az egészséget, míg annak birtokában vagyunk! Oly elcsépeelt szálló mondás ez s mégis csak igen kevesen veszik komolyan az abban rejlő igazságot. Ez az oka aztán, hogy az anélkül is kevés számú magyar faj nem bír oly arányban szaporodni és erősödni, amint azt vezérszerepre való termétsége ambicionálja.

Nem czéлом itt a hazánkban leginkább pusztító összes kórok nemeire kiterjeszkedni, hanem a sok közül csak egyet mutatok elő, mely általában ugyan az emberiségnek, de különösen a magyar fajnak egyik legnagyobb, bár titkos ellensege: a tuberkulosis, a „hervadás betegsége.“

Hogy minő pusztítást visz véghez e kór, fogalmat szerzünk magunknak róla, ha erre vonatkozólag bepillantunk egy kissé a statisztikába.

Poroszországban évenként 10,000 emberből 315 hal meg tüdővészben, azaz az ország 30 millió felüli lakosságából egy évben közel 100,000 ember. — Általában véve Németországban az összes halálesetek 12—14%-a, egyes helyeken, főleg nagy városokban, 25%-a tüdővészre vezethető vissza. Svájcban szintén nem különbek a viszonyok. A francia fővárosban átlag évente 465 gümőkóros halálozás esik 10,000 lakos után. Bécsben 1000 halálesetre 193 tüdővész halálozás esett. Budapesten az eddig legkedvezőbb évi halálozási szám szerint is 13,500, az 1895-ik év eredménye értelmében meg 15,500 sorvadásos beteg tartózkodik. Országunkban egyebütt nemcsak nem jobbak, de bizonyára sok helyütt még rosszabbak a viszonyok. — Kiténik ez a következőkből: Magyarországnak 1894-ben 15,350,000 lakossága volt. Ha erre a népességre kiszámítjuk az évi tüdővész-halálozás számát és pedig alapul a budapesti mortalitást, (40 minden 10,000 emberre véve) akkor e szerint 1894-ben meghalt volna az országban 61,400 ember tüdővészben. És mit mondott vajjon a belügyminiszteri jelentés Magyarország közegészségügyi állapotáról az 1894. évben? Azt, hogy a magyar földön ebben az esztendőben 48,954 korjelzett tüdővész-haláleset fordult elő, amely

azonban az ismeretlennek jelzett okból való halálesetek számának megfelelő arányával egye-ítve 65,909-re egészedik ki. Ugy, hogy e szerint orvosilag beigazolt tény, miszerint rendes években egyes-egyedül a tüdővész még egyszer annyi emberéletet olt ki, mint a hevenyfertőző betegségek egész sorozata együttvéve s továbbá, hogy a tüdővéstől épen az ország szíve, az Alföld, a lakosságban legmagyarabb területek szenvednek első sorban.

E pusztító kór ellen védekezni tehát nem egyedül társadalmi, de hazafias kötelesség is. Azért ujabban minden irányban megindult a mozgalom, hogy az emberiség e legnagyobb ellenségének hatalma minél szűkebb térre korlátoltassék.

A tüdővész ellen a legtöbbet tehetünk praeventív (megelőző) intézkedésekkel, ha tudniillik a magunk körében terjesztjük azon közegészségi elveket, a melyek érvényesítése kellő ellenállásra képesíti e veszedelmes kórral szemben az emberi szervezetet.

A tüdőbajnak ugyanis legnagyobb ellensege a rendes, egészséges test. Ha ilyenbe bejut is a kór bacillus, nem bír terjedni, mert nem találja meg ott a tenyészetéhez szükséges feltételeket. Ha azonban a test gyenge, akkor a kórananyag csakhamar terjed tova és menthetetlenül tönkre teszi az életet.

A tuberkulosis elleni védekezésnek főelvei tehát 1. A mértékletes élet. Aki a szeszes italoknak szenvedélylyel ál-

TÁRCZA.

Spiritizta seanse Újpesten.

— Irta: Záchkai és Zsáchuti Zách Zsöfi. —

A századvégiség typusát alig viseli város jobban magán, mint Újpest, a mely rohamos fejlődésével egyidejűleg magába szívja mindazon eszméket, melyek a legujabb idők embereit lelkesítik. Ami új, érdekfeszítő felbukkan az ország fővárosában, Újpest azonnal magáévá igyekszik azt tenni, mintegy érezve, hogy jövője miatt szükséges ez neki, mert így könnyebben egyesülhet a közel jövőben a nagy várossal, mint annak egy rokon-eleme. Hozzá járul ehez még azon körülmény is, hogy a hamis-hűszasok virágzó kora letűnt, a mai nikkel-pénzvilágban meg már nem fizeti ki magát pénzt hamisítani, mikor maga az állam sem dolgozik mindig eredeti fémannyal s így az újpestieknek nem maradt egyéb hátra, mint új teret keresni, ahöl munka- és tudásvágyukat századvégi hajlamaiknak megfelelőleg kielégíthetik.

Tudvalevő dolog, hogy valamint a lángész az örülettől, úgy az anyagelviséget a spiritizmustól, vagyis egyik szélsőséget a másiktól csak egy finom hártya választja el, melyet egy csekély motio is által törhet.

Újpest élvhajszata egyszerre át kezd csapni egy komoly térre, a szellemek világába, a melyet eddig a materialismus annyira tagadott, hogy

örültnek vagy szánandó ostobának, képzelgőnek tartotta azt, aki előtte a túlvilágot még csak szóba is merte hozni. Újpest spiritistává lett s kezd hinni a lélekben és a túlvilágban.

Azt hiszem, nem lesz érdektelen az „Abony“ olvasói előtt ez a tárgy, az én szerkesztő rokonomnak pedig szívességet teszek vele, hogyha leírom a következőkben egy Újpesten tartott spiritista seanse lefolyását, melynek néhány héttel ez előtt magam szem- és fül-tanuja voltam.

Sokat hallottam és olvastam a spiritizmus és hypnotizmusról, az ujab kor e felkapott két csodájáról, de magam még nem ejthettem szót arról, hogy azok csodás jelenségeiről személyesen meggyőződést szerezzek magamnak, pedig elképzelhető, hogy mennyire gyötört már a kíváncsiság. Végre egy szerencsés véletlen megadta az alkalmat nekem, hogy tudvágyam kielégítést nyerjen.

Ugyanis a minap itt Újpesten egy Paul László nevű tanár meghívott vendégek előtt spiritista-előadást tartott. Egy barátóm, aki erre hivatalos volt, eljött értem s kieszközölte számomra az engedélyt, hogy a mutatóvanyoknak szem- és fül-tanuja lehessenek.

Egy kávéház melléktermében (jelenleg a Széchenyi-kör bérlő), volt az előadás megtartva s este 8 órakor vette kezdetét.

Már igen sokan voltak a kisméretű teremben összegyűlve, a midőn mi ketten beléptünk. Nem sokára aztán megjelent a mester, Paul László tanár, akinek siettem bemutatkozni, mint előadásának új szemtanúja. Szívélyesen fogadott ez a

40—45 év körüli világos szőke hajú férfi, akinek megjelenése különben is igen jó benyomást tesz azokra, akikkel érintkeznek.

Fél kilencz volt, amidőn felállt és ismertető bevezetésül néhány szót mondott el a spiritistikai magnetizmusról (delejjességről), mint azon módról, a melyen mi, e földön élő emberek, elhunyt szerteink szellemével érintkezhetünk. A közvetítő egyén a „medium“, a melynek ha suggeráljuk (sugalmazzuk) annak szellemét, akivel beszélni óhajtunk, az az elhunyt arczkifejezését, hangját, minden mozdulatát oly hűen utánozza, hogy lehetetlen kétségben maradni az iránt, hogy a medium által nem maga a nyilatkozásra kért szellem közlekedik velünk.

Ezek előrebocsátása után előhívott egy fiatal embert, hogy tanításának igazságát gyakorlati úton beigazolja. Leültette őt egy székre s egy kis gyémánt tűt adott a kezébe, melyet az illető vagy két percig merően nézett, mialatt Paul tanár kezével a fiatal ember fejét, — alig érintve azt, lefelé simította. Aztán becsukta szemét, amire ez elaludt s teste egészen megmerevült úgy, hogy midőn Paul tanár kivette a tűt kezéből, keze változatlanul ugyanazon állásban maradt, mint ahogy a tűt tartotta. Ezután felállította őt és kérte a jó szellemet, hogy az elhunyt Dárday színész szellemét engedje a medium útján megnyilatkozni. A mellettük levő asztalnál egy fiatal ember és fiatal leány ültek, akik „jó-medium“-ok voltak; ezek nem voltak elaltatva, hanem éber állapotban egy bizonyos titkos erő befolyása folytán írnak, anélkül, hogy ők arra, amit írnak, bármi részben is közreműködnenek. Az ő feladatuk itt az volt,

doz. az szervezetét lassanként tönkre teszi és fogékonyvá minden káros behatás iránt s azért a legelső támadásra végzetessé válik reá nézve a betegség. 2. A r e n d e s é s e g é s z s é g e s t á p l á l k o z á s. Tudjuk jól, hogy a szegény ember nem nagyon válogathat étel dolgában, de azért még a legszegényebb háznál is lehet az étkezés körül úgy intézkedni, hogy az életerő fenntartásához legszükségesebb táplálékok a kellő mennyiségben és rendes időközökben használtassanak fel. 3. A t i s z t a l e v e g ő. Ez igen fontos általában egészségi szempontból, de különösen nagy jelentőséggel bír a tüdővész elleni védekezésnél. Mert a tüdő közvetlenül a külső levegőt használja fel s annak tisztasága vagy tisztátalansága természetszerűleg nagy befolyással van annak finom alkatára. Legszerencsésebb e tekintetben az, aki a szabad levegőt élvezheti, miután azonban ez csak kevesek kiváltsága, legalább arra kell súlyt fektetnünk, hogy a szoba, a melyben tartózkodunk, tiszta levegőt tartalmazzon. Azért nem lehet eléggé kárhóztatni azt a szük látkörrel tanuskodó népszokást, hogy télen hetekig sem szellőztetnek, nehogy a meleg kimenjen s így néha egy egész télen át családostól szivják magukba a mérgezett levegő kóroanyagát.

Akinél a tüdővész megkezdte pusztítását, nehéz ott teljes sikerrel járó javulást előidézni bármily szakértő tudománnyal. Itt érvényesül valóban a régi latin elv: „Principiis obsta!“ (A kezdetnek állj ellen!) A higiénés-diétás gyógy mód különösen az u. n. sanatoriumokban sokat tehet ugyan, ha ideje korán hívjuk segítségül, de különösen a szegénységnek ennek igénybevétele nem áll módjában, azért hát a józan egészségi szabályok megtartásával védekezzünk a „hervadás betegsége“ ellen.

A Casinó évi közgyűlése.

— 1899. febr. 26. —

Gulner Gyula, a Casinó igazgatója mindennek előtt konstatálja, hogy a közgyűlés határozat képes,

hogy a szellemek üzenetét írásban tudtukra adják.

Paul tanárnak a jó szellemhez intézett kérésére a fiatal ember keze megmozdult s irni kezdett s aztán annak alapján jelenté, hogy Dárday megjelent az alvó médiumban. Az erre oda lépett az alvó ifjúhoz és kezét megfogva, így szólt: „Jó estét, kedves Dárday barátunk, örülök, hogy ismét köztünk vagy. Úgy-e bár, nem kellemtelen reád nézve, hogy a mi kis társaságunkba hivtalak?“

A médium eleinte összehúzta a homlokát, az arcizmok idegesen mozogtak s egész testében igen nagy nyugtalanságot áruult el.

Paul tanár ismét megszólította: „Kedves Dárday barátunk, légy nyugodt, hiszen a te jó barátaid között vagy, adj kezet!“

Erre a médium mosolygott és mintha keresett volna valakit, körülnézett s aztán kezet nyújtott és megszólalt: „Ah, hát ismét itt vagyok, itt köztetek?“ Paul tanár kérte: „Légy szíves kedves Dárday barátunk és énekelj nekünk valamit a te régi szép szerepeidből.“

A médium mosolygott: „Miért ne,“ mondá, „szívesen!“ Ismét összeráncolta homlokát, mintha gondolkodna és aztán mosolyogva egy dalt énekelt „Hoffmann meséi“-ből s egyidejűleg azon mozdulatokat tette, melyeket a színpadon használt. E dal végeztével ismét egy másik dalt kezdett énekelni.

Paul tanár látva, hogy a médium már kimerült, kérte, hogy üljön le. Erre ez leült. Azután Paul egy üres poharat adott a kezébe, mondva, hogy igyon egy kis ürmöst. A médium azt a kezébe vette és oly élvezettel üritette ki, mintha csakugyan a legfinomabb ürmös lett volna benne.

üdvözli a megjelent tagokat s a közgyűlést megnyitja. Közgyűlés vezetésére elnökül Kostyán József kéri fel.

Igazgató felolvassa a múlt évről szóló jelentését. Kegyeletes szavakkal emlékeznek meg boldogult Márton Ferencz a Casinó volt szeretett elnökéről, kit a halál mindnyájunk bánatára egész váratlanul ragadott ki körünkből. Az ő áldott és nemes lelki fönségét drága ereklye gyanánt tartjuk örök emlékül szíveinkben stb.

A közgyűlés az igazgató eme részvételjes szavakkal esetelt megemlékezésének és a boldogultnak tavaly a Casinó 50 éves jubileuma alkalmából elmondott beszédének kinyomattatását, valamint arczképének a Casinó számára való lefésztését egyhangúlag elfogadja és e költségek fedezése céljából adakozásra aláírási iv boesáttatik ki. A költség legottan aláírás útján biztosítva lön.

Felolvastatott a számvizsgáló bizottság múlt évi jelentése. Megállapított a folyó évi költségterv és a tagdíj 14 frtban hagyatott jóvá.

A hátralékra vonatkozólag határozatott, hogy az törültessék mindazoknál, akik anyagi helyzetüknél fogva nem képesek fizetni. A csupán gondatlanságból eredő hátralékokok jegyzőkönyvi kivonatban értesítettek a közgyűlés megrovása felől.

A könyvtár rendezése céljából kiküldetett egy 5 tagú bizottság.

A számvizsgáló bizottságba a tavalyiak hagyattak meg.

Záradékol következett a tisztválasztás. Elnöknek Gulner Gyula, igazgatónak Teszary László, pénztárnoknak Lukács Gyula, jegyzőnek Antos Béla, könyvtárnoknak Bogyó Sándor választott meg. A választmányba a tavalyiak közzé lett beválasztva Sivó Jenő.

Az indítványok során megemlítendő, hogy a könyvtárról katalógus fog nyomattatni.

Ezzel a gyűlés véget ért.

REFERENS.

A szőlészet köréből.

XII.

Tekintve, hogy nálunk a czomb-mivelés esakis a lugasoknál vétetik alkalmazásba, leírom a magas czomb nevelését. Az ültetés utáni első tavasszal a tavalyi venyigét egy szemre visszametszük, válogatáskor kiválasztunk rajta egy erős hajtást, a többi többől kitorjúk, a meghagyottat pedig karóhoz kötjük.

Második tavasszal, ha elég erős a meghagyott venyige, 2—3 szemes csapra metszük akként, hogy a felső rügy a csap kijövetelének oldalával szemben legyen, hogy a czomb egyenesen nevedjék. Ezen eljárást czomb kinevelésig minden

Paul tanár a poharat elvette és kérte, hogy beszéljen valamit az ő elmúlt dolgairól.

A médium úgy tett, mintha bajuszát pödörte volna (pedig tényleg nem volt) és így szólt: „Úgy-e, mily szép bajuszom van. Igaz, hogy a kenyerembe került, mert a bajuszom végett tetek el a színházról és csak egyért, azért az asszonyért, akit szerettem, mert ő is szeretett. Ő érte mindent megtettem.“

Azután felált, gesztikulálni kezdett. Úgy tett nekünk, hogy valami szerelmes szerepét játsza, de közlünk senki sem tudta megmondani, hogy miféle darabból volt.

Végre Paul tanár odalépett, megfogta a kezét és így szólt: „Kedves barátom, Dárday, köszönöm szíveségedet, hogy eljöttél, de látom, hogy már ki vagy merülve, feltem a médiumot tovább fárasztani, hát Isten veled, tel akarom kelteni a médiumot!“

Erre a médium elkezdett sirni.

Paul tanár vigasztalta őt: „Légy nyugodt, én megint közénk hivlak, köztünk leszesz nem sokára. Tudom, hogy szerettel köztünk lenni, de látod, nektek jobb ott, mint nekünk itt a szenvedés e hazájában!“

Erre kezet fogott a médiummal és a saját nevével szólította, mire ez így felelt: „Én vagyok.“

Paul úr megsimította az arcát és így szólt: „Én suggerálok önt, hogy teljes erőben és jól érezze magát, mert fel fogom kelteni.“ Ezzel rá fújt hirtelen és a médium felébredt. Mint mikor az ember valakit hirtelen felráz álmából, dörzsölte szemét, egy pillanatig csodálkozva nézett körül, de mindjárt eszébe jutott, hogy hol van.

Kérdeztük aztán tőle, hogy mit tud az egészről; de állítása szerint semmire sem emlékezett. (Vége köv.)

tavasszal ismételni kell. A csapból 2—3 hajtást nyerünk; a két felső hajtást meghagyjuk és a harmadikat a többől kitorjúk, a meghagyott két venyigét pedig karóhoz kötjük.

Harmadik tavasszal, ha a felső venyige elég vastag, azt ismét 2—3 szemes csapra, az alsó oldal venyigét 2 szemes csapra metszünk; a vezéresapból ismét 2—3 hajtást nyerünk, az alsóból kettőt. Ezekkel úgy bánunk, mint a második évben. Ezentúl a vezérvenyige úgy kezeljük, mint a harmadik évben, míg a kellő magasságot el nem érjük vagy elágazásra szükségünk nincsen.

Rövid csapos mivélés az: hogy előző évben egy szemes csapból nevelt venyigének két ellenkező oldalán két-két szemes csapot hagyunk, közbe eső és szintén ellenkező oldalon levő két venyigét pedig egy-egy szemes csapra vágunk vissza. Az ezekből fejlődő venyigék jövő tavasszal adják a két szemes csapot, a többi vesszőt a vak szemig vissza vágjuk. Metszésnél azon szigorú szabály tartandó meg: először, hogy minden szem felett 2 czmteres csontka hagyassék; másodsor, hogy a felső csap szeme kifelé álljon; harmadszor, hogy a vessző a metszésnél meg ne hajlítottassék, mert az által a csap elreped és a szem tönkre megy; negyedszer, hogy a vesszőn megejtett metszési lap arra lejtjen, a merre szem nincsen; ötödször, a kutút, mely a múlt évi ki nem hajtott csapokból képződik a tőkén, ollóval, egyéb vastagabb beszáradt részeket pedig kis fűrészszel távolítsuk el, mert ha azok a tőke fején meghagyatnak, sokféle betegséget okoznak, férgeknek és veszedelmes gombáknak fészkeül szolgálnak. A harmat vagy szakál gyökerek eltávolítására szintén nagy gond fordítottassék, nehogy lábra kapjanak és megerősödjenek azok, mert a vastag harmat gyökerek eltávolítását megsínli a tőke; rövid csapos mivélésnél két éves kitermett csapokat vesszejükkel együtt a fej tövén le kell vágni. Miután vidékünkön a szőlőtálat rendes trágyázása nem divó, a rövid csapos mivélés legezészerűbben válik be.

A hosszú csapos mivélés az előbbentől abban különbözik, hogy két szemes csap helyett négy szemet hagyunk.

A cseresapos mivélés abból áll, hogy a két éves csapon megeredt két vagy három venyige következő tavasszal két vagy három szemes csapokra metszendő. T. olvasóink értsék jól meg; első évben jött a venyige fejből, második évben egy szemes csapból, a harmadik évben 2—3 szemes csapból s így a harmadik éves fán kapjuk a termést. Az ekként kitermett csapokat, ha lehetséges, még ősszel a fedés előtt, de okvetetlenül jövő tavasszal a tőke-fejből a tövén levágjuk. Mindenkor szem előtt kell tartani, hogy a cseresap alatt vagy mellette ugavessző legyen, mely az eltávolított cseresap generációját fenntartja.

A szálvessző-mivélés a cseresapostól csak annyiban különbözik, hogy 2—3 szemes csapok helyett egész szálvesszőt hagyunk és azt vízszintesen drótra vagy a szomszéd karóra kihúzzuk.

Általános szabály a metszésnél az: hogy ha bármi oknál fogva a metszéssel elkésünk, a hagyott szem felett ne 2 czmteres csontkát hagyjunk, hanem a csapon meghagyott szem felett következő bütyköt keresztül vágjuk, az által mérsékeljük a nedv kifolyását.

Jelen tárgyunkhoz még a következő megjegyzéseket fűzzük:

A metszést kora tavasszal és ha lehet, nedv keringés előtt kell megejteni; korábbi fajokat, öreg és sovány vesszejű tőkéket korábban, erős tőkéket pedig később; továbbá figyelembe kell vennünk a talajt: parázs homokon és déli oldalon korábban, hideg agyag földben és éjszaki oldalon pedig később.

Általános bajunk az, hogy munkásaink kevés figyelmet fordítanak a metszésre. Ha például a gazda megparancsolja, hogy két vagy három szemes csapra metszen, azt nem veszi figyelembe, valjon a csapon levő szem jó-e és ha azt parancsolja neki, hogy szálvesszőt kell hagyni, nem válogatja meg a tőkéket, hogy bírja-e vagy sem, hanem olyanon is hágy szálvesszőt, mely már a halálhoz közeledik. És ez nem azért van, mert nem tudja a módját megejteni, hiszen ha valaki metszőnek beáll, fel kell róla tételnie, hogy a tőke horderejét megtudja bírni. Legfőbb hibájuk abban rejlik, hogy elkezdnek diskurálni és a beszédekkel annyira felizgatják egymást, hogy némelyik 40 tőkét is megmetsz anélkül, hogy csak egy szemről is győződött volna meg, hogy az épp egészséges-e?

Rövid csapra metszhető: a Kadarka, Slankamenka, Juhfark, Olaszrizling, Kövidinka, Ezerjő,

Bogdányi dinka és a legtöbb Chassla fajok; Cseresapra, kék és fehér góhér, fehér estrák, Margit, kis és nagy burgundi, Aramon. Szálvesz-szőre: a lugas fajok, úgy mint a Chassla Angeoin, az összes muskotályok, Chassla passatuti, zöld és piros kecskececs, halhólyag, genuai, perzsiái, fehér és piros bakator, Portugéra (oppörtó) mind a három mód szerint kezelhető.

Kubicsek János.

MI UJSÁG?

— **Városi közgyűlések.** A mult városnap tartott képviselő-testületi gyűlés egyedüli tárgya a helybeli lovaskaszárnya leégett istállójának restaurációja ügyében sürgős intézkedés volt. Többféle javaslat felhangzása után végül határozatba ment, hogy faszindelylyel fedetik be a leégett rész s négy tűzfal építendő reá a hasonló veszedelem megelőzésére és a szomszéd épületek megvédésének szempontjából. A padlás használaton kívül helyeztetik s annak pótlására takarmánytartó épület emeltetik 16 méter hosszúságban és öt méter szélességben. — Folyó hó 2-ikán ismét gyűlés tartott ugyanezen ügyben, a melyen az elnöklő bíró bejelentette miszerint a mérnöki szakvélemény szerint a falak csak költséges és alapos megerősítések mellett bírnák ki a tervezett négy tűzfal. Új határozatot kér tehát e szakvélemény alapján, mely a mult gyűlés kijelentését módosítsa. Hosszas vita után határozatba ment, hogy tehát csak két tűzfalal építtessék a két szélen az istálló s maradjon meg — egy izezetes, padlás nélküli tető-indítvány ellenében — a régi padlásrendszer. Ezzel remélhetőleg e kérdés végleg elintéztetnek tekinthető s lekerül a napirendről.

— **Iskolaszék újítás.** Mint már lapunkban említve volt, a helybeli rk. iskolaszék három éves megbízatása lejárván, annak megújítása felől az iskolaszék intézkedett. Az esperes, mint ker. tanfelügyelő az iskolaszéki tagok választásának napját márczius hó 14-ikére tűzte ki, a mely napnak reggeli 9 órájkor veszi az kezdetét a belső, központi iskolaépület V—VI. fiú-osztályának tantermében.

— **Márczius tizenötödike.** A bony város az idén is igyekszik méltóan megünnepelni a magyar szabadság ébredésének nagy napját annak évfordulóján. Sajnos, hogy Gulner Gyula országgyűlési képviselőnk akadályozva van abban, hogy személyesen részt vegyen az aznap tartandó közünnepélyen, pedig az ő ragyogó szónoklata lett volna annak fénypontja. Sikerülni fog azonban talán így is összeállítani egy kis programot a rendezők hazafias buzgóságának. Az egyletek mind társas vacsorákat rendeznek az nap, hogy mindenik kifejezést adjon külön-külön is a nemzeti eszmék iránti lelkesedésének.

— **Egy sajtóságos félreértés.** Az elmúlt hét folyamán a nép egész ostrom alá kezdte fogni a helybeli takarékpénztárt, mert állítólag a pap azt predikálta, hogy veszályban forog ott a pénzük. Ha nem lett volna jó nagy összeg épen kéznél, a százával jelentkezők komoly zavart okozhattak volna a pénztárnál ok nélküli aggodalmaskodásukkal. Meg vagyunk győződve, hogy az egész dolognak egy lelkeszi működés körében sincs alapja s vagy félreértésből támadhatott e zavar, vagy az egyes vidéki takarékpénztárak ügyeinek nyilvános szellőztetése a hírlapokban keltette az aggodalmat a helyi takarékpénztár szoliditása iránt is, a mely pedig teljesen realis alapon nyugszik s úgy az élén álló személyek egyénisége, mint az intézet körültekintő és ovatos működése elég garanciát nyújthatnak az iránt, hogy a betevők nyugodtan bízhatják reá megtakarított pénzüket.

— **Nyilatkozat.** Alulírott ezennel kijelentem minden koholt híreszteléssel szemben, miszerint a mult hó 26-ikán tartott sz. beszédemben holmi takarékpénztári ügyeket a legtávolabbról sem érintettem, mert a „halál”-ról felvett tárgyamhoz képest egyedül tisztára vallási eszméket fejtettem. Kelt Abony, 1899. márcz. 1. **Vértes Ágost,** s. lelkész.

— **Katonák vallási gyakorlata.** A helybeli katonaság kath. tagjai a mult esztendőtkön délután végezték szokásos évi gónásukat, mely alkalommal dr. Belopotóczky Kálmán tábori püspök bőjti körlevele is felolvastatott nekik a templomban, melyet hozzájuk intézett a keresztény szeretetről. — Akik a vallásosság szükségességét megtudják kellőleg fontolni e téren is, azok min-

dénestire súlyt fektetnek arra, hogy a katonaság az otthon körében magába szívott szolid elveket el ne veszítse szemei elől a szigorúbb fegyelem napjaiban sem, hanem azokból merítsen magának megnyugvást, erőt az önmegtagadáshoz és igazi, önzetlen hazafiságot.

— **Még egyszer a kaszárnya égéséről.** Lapunk mult számában megemlékezve a lovaskaszárnya istállójának égéséről, többeket kiemeltünk, mint akik különösen buzgólkodtak a tűz lokalizálása érdekében. Miután azonban e közlésünk nem volt teljes, szívesen megemlítjük, hogy még többen is megérdemlik az említeteken kívül a díszeteket lelkes, önfeláldozó működésükért, így például Máthé József jegyző, aki égési sebet is szenvedett.

— **Az esküdtbirósági tagok** alaprajstromai elkészültek. Összeíratott Abonyban 236, Tápió-Szelén 138, Tápió-Györgyén 57, Újszászon 85, Rékason 170, Tószegen 115, Karajenőn 257, Törtelen 31, Kocséron 61 esküdtképes egyén.

— **Öngyilkossági eset.** Putyerka János tápió-györgyei 65 éves földmives megunt az életet és régtől fogva emlegette, hogy áttól önakaratából meg fog válni. Ezen ígretét a mult hó 26-ikán be is váltotta. Kiment udvarára s ott egy egy csövű régi rozsdás pisztollyal magát meglötte — s azonnal meghalt.

— **Bitangolt jószág.** Alföldi János t. szelei lakosnak egy veres szőrű tehene a tápió-szelei—czeglédi országúton nyomtalanul eltűnt.

— **Tűzesetek a járásban.** Február havában az egész járás területén két tűzeset fordult elő. Egy Abonyban, a község tulajdonát képező kaszárnya istállója, a mely febr. hó 23-ikán C u a István közhuszár pipa-tűzétől égett le — s egy Tápió-Szelén, hol Halmi György haleszi birtokán egy szalmával teli csűr égett el.

— **Marhaszállítás.** Február hóban Abonyban feladatott a vasuti állomáson 169 darab marha, kivétel nélkül mind Budapestre szállítva. A tápió-szelei vasuti állomáson feladatott 210 darab marha, ezekből 49 darab Bécsbe*, 261 drb Budapestre szállított. — A tápió-györgyei állomáson feladatott 194 drb marha, ezekből 32 drb Bécsbe, 162 pedig Budapestre szállított.

— **Vesztett-elmarás.** Jászkarajenőről értesítenek, hogy onnan egy vesztettségben gyanús eb nyomtalanul eltűnt s ugyanakkor jelentik más forrásból, hogy Kocséron egy idegen vesztett eb, a mely onnan tova futva eltűnt, megmarta Ádám Kálmán birtokos egy sertését. — Bizony-bizony helyes volna ezekre az ebekre nagyobb felügyeletet alkalmazni, mert sok veszedelem és kár történik és történhet az elővigyázatlanságból — és aki rajta veszt, súlyos bírsággal adózik azért.

— **A czeglédi Kossuth-szobor.** Amint ismeretes olvasóink előtt, Kossuth Lajos nagy hazánkfa halála után azonnal megindult a mozgalom Czegléden az iránt, hogy ott társadalmi úton oly összeget gyűjtsenek, a melyen a város kegyeletének megfelelő Kossuth-szobor állíttassék fel. A febr. 23-ikán tartott városi közgyűlésen elhatározatott, hogy miután társadalmi úton alig sikerült harmadfélezer forintot gyűjteni, a városnak három éven át való évi 1000 frt hozzájárulása mellett is csak mintegy 5000 frt áll a szoboralap rendelkezésére. Miután pedig ebből méltó szobor nem emelhető, várni kell, míg a város által évenként megszavazandó 1000 frt hozzájárulással az összeg oly nagyra növekszik, hogy azon egy diszes emlékmű lesz állítható.

— **Községi pecsétek feliratának megváltoztatása.** Bagh, Pomáz, Hidegkút községek megváltoztatták pecsétlenyomataikat, mert a járások elnevezése megváltozott. Kétszeresen szükséges volna ez nálunk, mivel a 1886. XXII. t.-cz. mezővárosokat nem ismer, — mi pedig máig is dédelgetjük magunkat e czímmel; ugyan miről jó ez? Felhívtuk erre már egy ízben községünk előjáróit — de eredménytelenül. Valószínű, hogy ezen pecsétek megváltoztatását azért nem látják időszerűnek, mert az államosítás szolgál erre akadályul, — mint a község ház építésének. De hiszen felsőbb rendelet nélkül mire való volna mozgolódni? (Beküldetett.)

— **Félárú vasúti jegy a munkásoknak.** A földmívelésügyi minster leiratban értesítette a vármegyét, hogy ezután, ha legalább

* Tudvalevőleg ott is csak marha marad!

Gyurka, a szedő-gyerek.

10 munkás megy valahová munkára s a munkakönyvét a vasuti pénztárnál felmutatja, félárú III. osztályú jegyet kap. Tehát külön folyamodás ezután nem kell, csak a munkás-igazolványa legyen kéznél. Ezt pedig kiváltani eddig is kötelezte a törvény. E kedvezmény csak magyar munkásokra szól, idegenek csak úgy részesülnek kedvezményben, ha munkaadjuk ezért folyamodik. Így módjában áll a magyar munkásnak 2 frtért akár az ország határára elmenni munkára.

— **A szolgál, cseléd nem fizet utadót.** Ezt a határozatot mondta ki a kereskedelemügyi miniszter egyik legutóbb kiadott rendeletében. A szegődött szolgál (cseléd) első osztályú kereseti adója után eddig megszedték az utadót, ha nem is a cselédől magától, de a gazdától, a kinek aztán meg volt a joga ahhoz, — hogy a cselédje helyett fizetett utadót levonhatta a cselédje béréből. A törvény a szegődött szolgát mentesíti az utadó alól, de a végrehajtási utasítás ennek ellene szól, mert az a fönt említett módon előírja a szolgál utadójának szedését is. — Több esetben azonban, — mikor az illető fél felszólamlással élt, — a közigazgatási bíróság a szolgának adott igazat, aki a törvény értelmében nem tartozik utadót fizetni. A kereskedelmi miniszter most fontolóra vevén a kérdést, rendeletben hatályon kívül helyezte az utadó végrehajtási utasításnak ide vonatkozó rendelkezéseit.

— **A sertések gondozása.** Hazánkban minduntalan felüti fejét helyenkint a sertésvesz és kiszámíthatatlan károkat okoz a gazdaközönségnek. Ennek részben azonban maguk a gazdák az okai, amennyiben nem fordítanak sertések gondozására kellő figyelmet. A sertés ugyan mindent megeszik, de hogy azt meg is emészttesse, szüksége van különösen sóra. Ha rendszeresen kapnak egy kevés sót némi kénvirággal és hetenként egyszer faszenet is, úgy állandóan jó étvágygyal fognak enni és meg nem zabálnak. Azonkívül ajánlatos néha-néha egy kis meszet vagy krétát is adni nekik, hogy a gyomor-nedvek megsavanyodását és megromlását megakadályozzák.

— **Német törvények a nevek használásáról.** Németország legújabb törvényhatóságilag biztosította a személynek nevéhez tartozó kizárólagos tulajdonjogát, a mely intézkedés a jövő évben fog életbe lépni. Aki az által, hogy a nevet más is használja, sérelmet szenved, pert indíthat az illető ellen s követelheti, hogy neve használatától eltiltassék. A névhez való kizárólagos jognak e megállapításából azonban nem következik, hogy az illető mindenkit, aki ugyanazt a nevet viseli, más név felvételére kényszeríthessen, mert a törvény csak abban az esetben engedi meg neki az eljárás megindítását, ha tudja bizonyítani, hogy az említett tény által érdeki kockára vannak téve. Ez érdekek lehetnek személyiek, eszményiek, családiak és vagyoniak. Ez új elvet a kereskedelmi jog is érvényesíteni fogja a kereskedői név használatának elbírálásánál. Akinek jogait sérti, ha a czéget más valaki jogosulatlanul használja, az a hason nevű czég törlését követelheti s kártérítésre is igényt tarthat. Bizonyára van alapja ez új intézkedésnek s talán nem sok idő kell hozzá, hogy nálunk is otthonra fog találni.

— **Tenyészállat-kiosztás.** Megyénk gazdasági egyesülete ez ideig 12 darab magyar-fajta, 17 darab szimentháli jellegű pirostarka bikát osztott ki a községek közt kedvezményes áron. Azon községek, melyeknek tenyészállatra szükségük van, jól teszik, ha idejekorán folyamodnak, mert öt fél évi részletfizetésre árendemény mellett kapnak apaállatokat. A későn jelentkező község részére, mint a mult évben is, már nem lesz képes az egyesület apaállatokat szállítani, mert aki hamarabb jelentkezik, azé az elsőség.

— **Egy praktikus felfedezés.** A nap és az éj hosszúságáról mindenféle furfangos segédeszköz igénybevétele nélkül is szerezhetünk magunknak tudomást. Ha a napkelte idejét kettővel megszorozzuk, megkapjuk az éj hosszúságát, a naplementének kettővel való szorzata adja pedig a nap hosszúságát. Pl. napkelte 7 óra \times 2 = 14 órai tartam; naplemente 5 óra \times 2 = 10 órai naptartam stb.

— **Az Osztr. Elemi Biztosító Részvénytársaság,** mely Bécsben 1897-ben nagyiparosok által 4 millió korona teljesen befizetett alaptőkével alakult, működését Magyarországra is kiterjesztette és „Osztr. Elemi Biztosító Részvény-

társaság Magyarországi Fiókgazgatósága" cég alatt Budapesten (V. Sas-utca 13.) képviselőseget létesített, melynek tagjai Dr. Matlekovits Sándor úr val. bels. titk. tanácsos, a társaság igazgató tanácsosa stb. és Sebestyén Henrik ur. Az új képviselőseget működését már megkezdte és egyelőre a tűzbiztosítási ágazatot cultiválja. A társaság hivatásának tartja, hogy egy a gazdaság közönség, mint a gyárak, iparosok és kereskedők érdekeit a biztosítás terén a lehető leghatásosabban felkarolja, mit úgy mérsékelt díjak kiszabásával, mint a károk felvetelénél szem előtt tartandó kifogástalan méltányossággal annál is inkább elérni vel, minthogy a társaság e tekintetben más biztosító vállalatokkal szemben semmiféle kötelezettségben nem áll.

— **Eladás.** Használt jó karban levő 2-ös és 3-as Clayton-féle vaskekék eladók. Czim megtudható a kiadóhivatalban.

CSARNOK.

És ne legyen ideges az ember . . .

Irtó: PIROS SZEGFŰ.

Nem elég, hogy különben is bosszúsán fekdtem le és egész éjjel csak hánykolódtam ágyamban, hanem még hozzá reggel, mikor felébredtem, olyan heves migrainem volt, hogy mindkét szemem könybe lábadt föle. Szívesen lemondtam volna már az utazásról, de meg is ígértem, meg is sürgönyöztem már, hogy haza megyek az ünnepekre, nem maradhattam hát most már vissza.

Mérgesen, dühösen öltözködtem fel és olyan ideges voltam, hogy az én bárányszelidségű, jó, öreg takarítónénikém sem átalotta megkoczkáztatni a kijelentést, hogy: — A tekintetes úr ma bizonyosan bal lábbal lépett le az ágyról.

Nem tetszett semmi. Nem volt jó semmi. Ingerültségemben még abban is megütköztem, miért kék a szemem és miért nem fekete.

Ilyen felhevült állapotban rohantam le az emeletről, nem gyözve eleget bosszankodni a miatt, hogy miért éppen harminczkét lépcsőn kell lemenem, miért nem inkább harminczegyen, vagy éppen harminczháromon.

Felugrottam azután a legelső villanyos kocsi, váltottam egy szakaszjegyet, azt a gyufa zsebembe gyötörtem és rágyújtottam egy méreg-erős virginára. Alig szippantok kettőt-hármat, rámförmed a kalauz, hogy szivarozni nem szabad a kocsiiban. Nemakarván, hogy letolja a szűrőmet, ledobtam a szivart és karba tett kézzel bámultam ki a kocsiablakán a gyalogjárókon nyüzsgő embertömegre.

Alig telik el egypár perc, jön az ellenőr és kéri a jegyet. Benyúlok a zsebembe és a markába nyomok egyet.

— Bocsánatot kérek, de ez a jegy nem jó.

— Nem-e? Hát már, hogy az ördögbe nem volna jó; a kocsiiban ülök nagy lelki gyönyörűségére sorra kiszedtem már nem tudom bizonyosan negyvennyolczat-e, vagy negyvenkilenczet, míg végre mégis ráakadtam. Épen a legfrissebbet találtam meg legutoljára. Kellemetlen helyzetemet nem írom le, csak annyit jegyzek meg a történeti hűség kedvéért, hogy megmenekülvén e kellemetlenségtől örök fogadást tettem, hogy zsebemet többé nem fogom átengedni az elhasznált jegyek múzeumának.

No és mikor végre a végálmásnál kiszállok, láttam, hogy még csak nem is az indóházhoz jutottam.

— Ezer mennydörgős menykő! — orditom dühösen. — Hát miért is nem néztem meg, hogy merre megy ez a kocsi! . . .

De nem volt vesztegetni való idő. Hamar fogadtam egy konflist és gebehalálában hajtottam visszafelé a vasúthoz. Megérkeztünk. Megfizettem a dupla taksát, Berohantam, hogy jegyet váltsak. De . . . persze elment már a vonat! . . . És most tessék várni két óra hosszág! . . .

— No ez már elviselhetlen! Kérem hát, csoda-e, ha az ember úgy dühöng és üvölt mérgeben, mint a sakál a Szahara sivatagban (ha ugyan van ottan sakál? . . .)

Végtelen sok szaladgálás és mérgeződés után a nélkül, hogy szokatlan viselkedésem miatt a rendőrséggel összeütközésbe és szerintem nagyon indokolt dühöngésem miatt az Angyalföldre kerültem volna, mi szintén csoda, — végre vonatra

ülhettem. Rengeteg sok volt az utas, úgy hogy nem gyöztem elég hálát adni az Istennek, hogy mindannak dacára hirtelen levettem magamat egy egészen üres, másodosztályú fél fülkébe és végre hát alapos kilátásom volt arra, hogy visszafogom nyerni nyugalmaimat, ha magánosan maradhatok.

Hát egyszer csak halottam, hogy rettentően larmázik egy vén parasztasszony épen az én fülkém ablaka előtt, hogy neki helyet adjon a kalauz, még ha az első osztályban is, mert különben így, meg úgy. És a kalauz mit tesz? Minden czókmókostul belöki hozzám a vén asszonyt. Azután torkaszakadtából üvölti a komandót, hogy: „Induláás!” A vonat füttyül. A vonat elindul. És n i, t. i. én és a vén asszony egy fülkében utazunk.

Isten látja lelkeimet, nekem semmi bajom sem lett volna azzal az ártatlan, ráncosképi öreg névvel, csak a csomagjaival nem voltam kibékülve. Mert horribile etiam: dictu — kukacozó juh s újtot és érett túrót szállított az istenadta. És hogy annak kegyetlen illata majd megörjített, azt talán mondanom is fölösleges.

Nem akarván szóba állani a vén kofával, megvártam a kalauzt és magamból is kélve támadtam rá, hogy nekem más helyet adjon. De az röviden elutasított azzal, hogy más helyet nem adhat és ha nem bírom, ki szálljak le és várjak az esteli vonatig, az asszony különben is kiszáll a negyedik állomáson. És én meg, hogy ne keljen újból átszenvednem a vonatvárás kínjait, elhatároztam, hogy inkább útítarsa maradok a túrus furiának, kire különben már olyan dühös voltam illatszertára miatt, hogy nem szántam volna megfojtani sem.

Pedig a türelmi játék még csak most következett, próbára téve összes idegeimet: A kalauz kéri az asszonytól a jegyet. És mit tesz a túrus sajtos boszorkány? Kigombolja a felsőreklit, kikapcsolja az alsó reklit. Kiveszi kebléből a pénzes zacskót. Kibontja, kiveszi belőle a jegyet, odaadja a kalauznak. A kalauz a jegyet vizitálja ő meg addig beköti a zacskót, beteszi a keblébe. Bekapcsolja az alsó reklit. Begombolja a felső reklit. Ekkor a kalauz visszaadja neki a jegyet és kirohan. Én meg égfelé mered hajjal fogesikorgatva nézem végig, nagyokat szippantva a túró illatból, hogy az asszony ismét kigombolja a felső reklit kikapcsolja az alsó reklit. Kiveszi kebléből a pénzes zacskót. Kibontja azt. Beleteszi a jegyet. Beköti újra. Beteszi a keblébe. Bekapcsolja az alsó reklit. Begombolja a felső reklit. És . . . mindezek elkövetése után felem fordulni és platói nyugalommal még a csendet megtörni is merészkedik kérdezvén:

Újszász állomáson, az állomás épülettel szemközt **eladó 1200** -öl **befásított terület**, vendéglő építésére kiválóan alkalmas és kizárólag e czélből adatik el.

Felvilágosítással szívesen szolgál a tulajdonos:

Dr. Kossuth László

orvos

UJSZÁSZON.

— Hová tetszik utazni?

Ha nem szól, hát még hagyján, hallgatag türtem volna sorsomat. De így nagyon természetesen senki sem kívánhatja tőlem, hogy barátságos és különben is megittasulva, illetőleg illatosulva a sajtzagos aertől, — végtelen dühösen ordítottam rá, hogy:

— Mi köze hozzá? . . . A pokolba! . . .

És mert most már nem tudtam uralkodni magamon, hozzátettem azt is, hogy:

— Különben pedig hallja maga vén szipirtó, ki vigye innen azt a döögöt, mert mindent kidobálok magával együtt! . . .

És a vén égetni való, nemhogy megszegyenlette volna magát és hűrezokodni kezdett volna, hanem nagyon megnehezítve még henczegett is, hogy az ő pénze épen olyan drága, mint az eiyém és ha nem tetszik nekem ez a szag, menjek ki, mert ő bizony nem fog kimenni stb. . .

No tessék! Még neki áll feljebb!

És mert látta, hogy a társalgásra nincs hajlandóságom, unalmában előkaparított valahonnan egy darab kenyeret, bieskáját a túróban megforgatta, mialatt annyira felbizgatta annak még lappangó illatát is, hogy majd elájultam.

És ha legalább ki hagyta volna nyitni az ablakot a vén hektikás! . . .

Dühömben már egész komolyan kezdtem az öngyilkosság gondolatával foglalkozni és már az ablakot akartam bezúzni, hogy azon át kiugorjam mikor jött az ellenőr, aki belátva panaszom igazságát, megigértte, hogy a legközelebbi állomáson kitélepíti az asszonyt. Most már némileg lecsendesültem volna, ha nem kezdődött volna újra a türelmi játék. (Vége köv.)

Szerkesztői üzenetek.

Piros szegfű. Budapest. Köszönet, böngészünk közlök.

Záchkai és Záchuti. Ujpest. Köszönet és elismerés az irói működésért; bár némely rossz szájú ember azt tartja, hogy az asszony kezében legjobban áll — a főzőkanál. Én ugyan korántsem akarom ezt állítani! A honorariumról majd személyesen értekezünk annak idején.

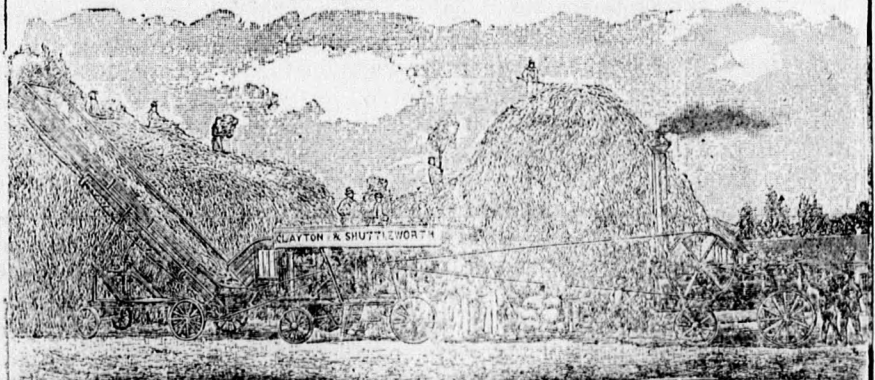
TÖBBEKNEK. Csak a legnagyobb fokú rosszhiszeműség vagy a felvilágosítatásra képtelen butaság állíthatja még tovább is azt, hogy a helybeli rk. lelkészek a múlt vasárnap a helybeli takaréknak megbízhatatlanságát predikálták volna. Annyira távol voltak ily témától, hogy a sz. beszédben e szó „takarékpénztár” elő sem fordult, annál kevésbé történt arra bármi alakban vonatkozás, így tehát még félreértésre sem forgott fenn ok.

Vegyük ezt tudomásul mindazok, kik a fönt említett csoportok valamelyikéhez tartozva elég vakmerőek (nem akarjuk az igazi jelzöt használni) még mindig gyanúsítani ostoba híresztelések alapján, mert ellene setben kénytelenek leszünk a bíróságnál venni elégtételt.

Clayton & Shuttleworth

mezőgazdasági gépgyárosok Budapest Váci-körút 63. sz.

által a legjutányosabb árak mellett ajánlatnak:

Locomobil és gőzcséplőgép-készletek

továbbá járgány-cséplőgépek, lóhere-cséplők, tisztító-rosták, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénagyűjtők, boronák.

2 1/2 egész 12 lóerőig, szalmakaszalozók, konkolyozók, kaszáló- és aratógépek, szénagyűjtők, boronák.

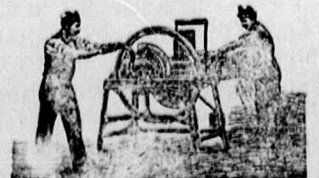
„Columbia-Drill”

legjobb sorvetőgépek, zecsokavágók, répvágók, kukorica-morzsolók, daráló, őrlő-malmok, egytetemes acél-ekék.

2- és 3-vasú ekék és minden egyéb gazdasági gépek.

Részletes árjegyzékek kinyomtatva ingyen és bérmentve küldetnek.

Lincolni törzsgyárunk a vilá le legnagyobb locomobil- és cséplőgép gyára.